Güverte Subayı

Hikaye

Joseph Conrad

Çeviren
Abdulhalim Durma

Joseph Conrad, 3 Aralık 1857'de Ukrayna'nın Berdychiv şehrinde, Polonyalı bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 1874'te denizcilik kariyerine başladı ve yirmi yıl boyunca dünyayı dolaştı. Bu deneyimler, eserlerinde sıklıkla görülen denizcilik temalarını şekillendirdi. 1896'da ilk romanı Almayer'in Sırça Köşkü'nü yayınladı ve ardından Lord Jim, Heart of Darkness ve Nostromo gibi klasik eserler yazdı. Conrad, İngilizce yazan en önemli yazarlardan biri olarak kabul edilir. Eserleri, insan doğası, yaşamdaki anlam ve doğanın güçleri gibi temaları ele alır. Karmaşık karakterleri, güçlü anlatım tarzı ve egzotik ortamları ile tanınır. Conrad, 3 Ağustos 1924'te İngiltere'de öldü.

Güverte Subayı

Uzun yıllar önce Londra Rıhtımında birkaç gemi yükleme yapıyordu. Burada, geçen yüzyılın seksenli yıllarından, Londra'nın sokaklarında çok fazla güzel bina olmasa da rıhtımlarında çok sayıda güzel geminin olduğu zamanlardan bahsediyorum.

İskeledeki gemiler yeterince iyiydi; birbiri ardına dizilmişlerdi ve sondan üçüncü olan 'Sapphire' de diğerleri kadar iyiydi, daha fazla değil. İskeledeki her geminin elbette baş zabiti vardı. Rıhtımdaki diğer gemilerin de öyle[1].

Kapıdaki polis memuru, herhangi bir adamın hangi gemiye ait olduğunu düşünmeden hemen söyleyemese de, hepsini görür görmez tanıyordu. Aslına bakılırsa, o sırada Londra Rıhtımı'nda bulunan gemilerin zabitleri, Ticaret Servisi'ndeki subayların çoğunluğu gibiydiler; bunlar, toplumun çeşitli sınıflarına mensup, ama zaten pek belirgin olmayan kişisel özelliklerini mesleki damgayla silikleştiren, istikrarlı, çalışkan, sadık, romantik olmayan görünümlü bir grup adamdan ibaretti.

Bu durum, Sapphire'in güverte subayı hariç hepsi için geçerliydi. Bundan polislerin hiç şüphesi olamazdı. Bu adamın belirgin bir kişiliği vardı.

Sokaktakiler onu çok uzaktan fark ediyordu; sabahları iskeleden gemisine doğru yürürken, balyaları

---

1 İskeleler, kıyı çizgisine dik veya belirli bir açı ile bulunan, bir ucu kıyı ile bağlantılı yapılardır. Rıhtımlar, iskelelerin aksine kıyıya paralel olarak yapılan ve istinat yapısı görevi de gören kıyıya bitişik yapılardır.

yuvarlayan ve yük kasalarını el arabalarıyla taşıyan liman işçileri birbirlerine şöyle diyorlardı.

"İşte zenci dostumuz geliyor."[2]

Ona bu ismi takmışlardı; adamın ağırbaşlı duruşunu takdir edemeyen kaba saba insanlardı bunlar. Ve ona siyah demek cahillerin yüzeysel izlenimciliğiydi.

Elbette Sapphire'in ikinci kaptanı Bay Bunter siyah değildi. Sizden ya da benden daha siyah değildi ve kesinlikle Londra Limanındaki herhangi bir geminin ikinci kaptanı kadar beyazdı. Ten rengi kolay kolay bronzlaşmayan türdendi; ve zavallı adamın Sapphire'e katılmadan hemen önce bir aylık bir hastalık geçirdiğini biliyorum.

Buradan Bunter'i tanıdığımı anlayacaksınız. Elbette onu tanıyordum. Dahası, o zamanki sırrını da biliyordum, bu sırrı--şimdi boş verin. Bunter'in kişisel görünüşüne dönecek olursak, ustabaşının beni dinlerken söylediği gibi, "Eminim bir yabancıdır," demesi cahilce bir önyargıdan başka bir şey değildi: "Eminim bir çeşit yabancıdır." Bir adamın siyah saçları olabilir ama Dago olduğu söylenemez[3]. İyi bir geminin kaptanı olan bir Batılı denizci tanıdım, tanıdığım tüm İspanyollardan daha

---

2 Arapların İspanya'daki hakimiyetinin, diğer Avrupa ülkelerinin İspanyollara bakışında bir rolü olduğu söylenebilir. O dönemdeki Avrupa'da yaygın olan önyargılar ve düşmanlık nedeniyle İspanyolların diğer Avrupa ülkeleri tarafından "öteki" olarak algılanmasına yol açmış olabilir. Araplar ve İspanyollar, Akdeniz'de hakimiyet kurmak için uzun yıllar boyunca mücadele ettiler. Bu siyasi rekabet, diğer Avrupa ülkelerinin İspanyollara karşı ihtiyatlı ve kuşkucu bir bakış açısına sahip olmasına neden olmuş olabilir. Ancak: Arapların İspanya'daki hakimiyetinin, diğer Avrupa ülkelerinin İspanyollara bakışında ne kadar rol oynadığını kesin olarak belirlemek zordur. Bu konuda farklı görüşler ve yorumlar mevcuttur. Konuyla ilgili soruya, AI’nın ihtiyatlı cevabı.

İspanyol görünüyordu. Bir resimdeki İspanyol'a benziyordu.

Yetkili makamlar bize bu dünyanın, nihayetinde, siyah saçlı ve kahverengi gözlü erkeklerin mirası olacağını söylüyor. Görünüşe göre insanlığın büyük çoğunluğu çeşitli tonlarda koyu renk saçlı.Ama ancak biriyle tanıştığınızda gerçekten siyah saçlı, abanoz gibi siyah erkeklerin ne kadar nadir olduğunu fark edersiniz. Bunter'in saçları simsiyahtı, bir kuzgunun kanadı kadar siyah.Sakallarının tamamı (kırpılmıştı ama yine de iyi bir uzunluktaydı) ve kaşları kalın ve gürdü. Buna, sarı saçlı bir adamda olağanüstü bir şey olmayan, ama o kasvetli çerçevede şaşırtıcı bir tezat oluşturan kararlı mavi gözleri de eklerseniz, Bunter'in yeterince dikkat çekici olduğunu kolayca anlarsınız.

Hareketlerindeki sessizlik ve tavırlarındaki genel ağırbaşlılık olmasaydı, insan onun son derece tutkulu bir yapıya sahip olduğunu düşünebilirdi.

ilk gençliğinde böyle değildi; ama "yaşının verdiği güçle" deyiminin bir anlamı varsa, o da bunun tamamen farkındaydı. Oldukça zayıf olmasına rağmen uzun boylu bir adamdı. Sapphire'in hemen önünde seyreden Elsinore gemisinin kaptanı Ashton, bir keresinde bir arkadaşına, "Johns'un gemisini onun yerine yürütecek biri var," demişti.

Sapphire'in kaptanı Johns, uzun yıllar boyunca gemilere komuta etmiş olmasına rağmen çok saygı duyulan ya da sevilen biri değildi. Arkadaşları arasında ya

3 dago italyan asıllı serseri, dago italyan veya ispanyol asıllı kimse demek. Bu kelime, genellikle İngilizce konuşulan ülkelerde pek kullanılmaz ve bir argo terim olarak bilinir. Genellikle İtalyan veya İspanyol kökenli kişilere yönelik olumsuz bir tabir olarak kullanılır.

ihmal edilir ya da yadırganırdı. Dalga geçme işini genellikle alaycı ve muzip bir adam olan Kaptan Ashton üstlenirdi. Kaptan Ashton'a bir keresinde topluluk içinde "Johns kırk yaşın üzerindeki her denizcinin zehirlenmesi gerektiği görüşündedir - fiilen komuta eden gemi kaptanları hariç," diyerek nahoş bir şaka yapmasına izin vermişti.

Tanınmış birkaç gemi kaptanının birlikte öğle yemeği yediği bir şehir lokantasındaydı. Kaptan Ashton, büyük beyaz bir yelek giymiş, sol göğüs tarafına sarı bir gül yerleştirmişti; Kaptan Sellers çuval ceket[4] giymiş, zayıf ve solgun yüzlü, demir grisi saçlarını kulaklarının arkasına toplamış, gözlükleri olmadığı için kitaplara düşkün, yumuşak bir adam gibi görünüyordu; Kaptan Hell, mavi çuha giymiş, ateş kırmızısı alnından geriye doğru itilmiş siyah fötr şapka, kıllı parmaklı, kabadayımsı bir sahte denizciydi[5]. Bir de küçük, sarı bıyıklı, ciddi bakışlı çok genç bir gemi kaptanı vardı, hiçbir şey söylemiyor, sadece arada bir belli belirsiz gülümsüyordu.

Kaptan Johns irkilerek şaşkın ve saf bakışlarını kaldırdı; alçak ve yatay kırışık kaşlarıyla birlikte pek de

---

4 Çuval ceketler, genellikle kalın kumaşlardan yapılmış, geniş ve rahat bir kesime sahip ceketlerdir. Bu tarz ceketler genellikle işçi kıyafetleri olarak kullanılmıştır, ancak son zamanlarda moda dünyasında da popülerlik kazanmıştır. Çuval kumaşı, dayanıklılığıyla bilinir ve dış mekan aktiviteleri için idealdir.

5 "a bluff sea-dog" deyimi, İngilizce'de bir kişinin denizle ilgili deneyimleri veya bilgisi olmadığı halde kendisini denizcilere veya denizle ilgili konularda uzman kişilere benzettiği durumu ifade eder. Bu deyim, bir kişinin kendini bilgili veya deneyimli gibi göstermeye çalışırken aslında konu hakkında hiçbir bilgisi olmadığını vurgular. Genellikle sahte denizci anlamında kullanılır.

entelektüel bir topluluk oluşturmuyorlardı. Kel kafasının hafif sivri şekli bu izlenimi hiçbir şekilde düzeltmiyordu.

Herkes kahkahalarla güldü ve bu şekilde yönlendirilen Kaptan Johns oldukça ekşi bir gülümsemeyle sözlerini bitirdi ve kendini savunmaya çalıştı. Şaka yapmak çok güzeldi ama gemilerin para kazanabilmek için geçerken ve limanda çok sıkı çalışmak zorunda olduğu günümüzde, deniz yaşlı adamlara göre bir yer değildi. Yalnızca genç ve en verimli çağlarında olan erkekler modern çağın hareketli ve acele olmayı gerektiren koşullarına uygundu. Büyük firmalara bakın: neredeyse her biri yaşlılık belirtisi gösteren adamlardan kurtuluyordu. Kendi adına, gemisinde hiç yaşlı adam istemiyordu.

Ve gerçekten de Kaptan Johns bu görüşünde tek değildi. O sıralarda bir sürü denizci vardı ki, saçları kırlaşmış olmalarından başka hiçbir kusurları yoktu ve son çift çizmelerinin tabanlarını da şehrin kaldırımlarında, yürek parçalayan bir rıhtım arayışı içinde eskitiyorlardı.

Kaptan Johns, bu düşünceye sahip olmaktan insanları zehirlemeyi düşünmeye geçmenin çok uzun bir aşama olduğunu bir tür kötü niyetli masumiyetle ekledi.

Bu kesin gibi görünüyordu ama Kaptan Ashton şakayı bırakmadı.

"Oh, evet. Bundan eminim. Açıkça 'işe yaramaz' dediniz."İşe yaramayan" adamlarla ne yapılır? Siz iyi kalpli bir adamsınız, Johns. Eminim ki bu konuyu iyice düşünseydiniz, onları acısız bir şekilde zehirlemeye razı olurdunuz."

Kaptan Sellers ince, kıvrımlı dudaklarını kıpırdattı.

"Onları hayalet yapalım," diye önerdi sertçe.

Hayaletlerden söz edilince Kaptan Johns o şaşkın, sinsi ve sevimsiz tavrıyla utangaçlaştı.

Kaptan Ashton göz kırptı.

"Evet. Belki o zaman ruhlar dünyasıyla iletişim kurma şansınız olur. Elbette denizcilerin hayaletleri gemilere uğruyordur. Bazılarının eski bir gemi arkadaşını ziyaret edeceğinden eminim."

Kaptan Sellers sert bir şekilde konuştu:

"Onun umutlarını bu şekilde yükseltmeyin. Bu çok zalimce. Hiçbir şey görmeyecek. Biliyorsun Johns, hiç kimse hayalet görmemiştir."

Bu dayanılmaz kışkırtma üzerine Kaptan Johns çekingenliğinden sıyrıldı. Hiçbir şaşkınlık duymadan, ama donuk gözlerine anlık bir parlaklık veren olumlu bir saflık tutkusuyla, doğruluğu kanıtlanmış bir sürü örnek getirdi. Kitaplar dolusu örnek vardı. Doğaüstü görüntüleri inkâr etmek en büyük cehaletti. Vakalar her ay özel bir gazetede yayınlanıyordu. Profesör Cranks her gün hayalet görüyordu. Ve Profesör Cranks da küçük bir patates değildi. Yaşayan en büyük bilim adamlarından biriydi. Bir de şu gazeteci adam vardı - adı neydi? - bir kız hayalet ziyaretçisi.

"Neden, fotoğrafları çekildi!Daha ne kanıt istiyorsunuz?"

Kaptan Johns öfkeliydi. Kaptan Bell'in dudakları kıpırdadı ama Kaptan Ashton şimdi itiraz ediyordu.

"Tanrı aşkına, onu bu şekilde devam ettirme. Bu arada Johns, yeni arkadaşın olarak aldığın şu kıllı korsan kim? Rıhtımda hiç kimse onu daha önce görmemiş gibi görünüyor."

Konunun değişmesiyle sakinleşen Kaptan Johns, onu Fenchurch Sokağı'nın köşesindeki tütüncü Willy'nin gönderdiğini söylemekle yetindi.

Willy, dükkânı ve Fenchurch Sokağı'ndaki ev, sanırım artık yok. Zamanında Willy, solgun yüzünde yorgun ve dalgın bir ifadeyle, Londra Limanı'ndan güneye giden birçok gemiye tütün satışı yapardı. Günün belli saatlerinde dükkân gemi kaptanlarıyla dolardı. Fıçıların üzerine otururlar, tezgâha yaslanırlardı.

Birçok genç hayattaki ilk yükselme fırsatını orada buldu; birçok kişi işinin rast gittiği bir zamanda, ne kadar küçük olursa olsun, sonuna kadar devam etmenin önemine binaen şiddetle ihtiyaç duyduğu bir ranzaya kavuştu. Willy'nin yardımcısı kızıl saçlı, ilgisiz ve narin görünümlü genç bir adam bile, bazen sigara kutunuzla birlikte değerli bir istihbaratı fısıldayarak, neredeyse hiç kıpırdamadan size uzatırdı: "Bellona, Güney Rıhtımı. İkinci kaptan aranıyor. Acele ederseniz zamanında yetişebilirsiniz."

Ve bir başkası işi kapmadı mı!

"Onu Willy gönderdi," dedi Kaptan Ashton. "Çok çarpıcı bir adam. Beline kırmızı bir kuşak, başına da kırmızı bir mendil bağlasanız, tıpkı erkekleri tahtada yürüten ve kadınları tutsak eden korsanlardan birine benzer[6]. Dikkat et Johns, senin boğazını keserek Sapphire'i alıp kaçmasın. En son hangi gemiden çıktı?"

---

6 Korsanlar, "Yürümenin Saplantısını" ya da "Tahtaya Yürüme" adı verilen bir ceza yöntemini sıklıkla kullanırlardı. Bir korsan gemisi mürettebatında disiplini sağlamak için, isyan eden veya korsanların kurallarını çiğneyen denizcileri korkutmak amacıyla bu ceza uygulanırdı. İsyan eden denizci geminin plankasına (geminin kenarına) bağlanır ve ardından okyanusa atılırdı. Bu korkutucu ceza, gemi mürettebatının diğer üyeleri arasında disiplini korumak için kullanılırdı.

Kaptan Johns her zamanki gibi saf saf baktıktan sonra alnını kırıştırdı ve sakin bir tavırla adamın daha iyi günler gördüğünü söyledi. Adı Bunter'di.

"Birkaç yıl önce Samaria adlı bir Liverpool gemisine komuta etmişti. Gemiyi Hint Okyanusu'nda kaybetti ve sertifikası bir yıllığına askıya alındı. O zamandan beri başka bir komuta alamadı. Son zamanlara kadar Batı Okyanusu ticaretiyle uğraşıyordu."

Masadan kalktıklarında Kaptan Ashton, "Bu da onun Rıhtım'daki herkese yabancı olmasını açıklıyor," diye sözlerini tamamladı.

Kaptan Johns yemekten sonra rıhtıma doğru yürüdü. Kısa boylu ve hafif çelimsizdi. Görünüşü insanların genelinde saygı uyandırmıyordu; ama işverenleri için durum farklı olmalıydı. Rahatsız bir kaptan olarak ün yapmıştı, ufak tefek konularda titizdi, her zaman bir tür şikayeti olurdu ve durmadan dırdır ediyordu. Sizinle kavga edip işi bitirecek bir adam değil, mızmız bir sesle kötü şeyler söyleyecek bir adamdı; bir subaydan hoşlanmadığında kişinin hayatını tam bir sefalete çevirebilecek biri idi.

O akşam gemide Bunter'i görmeye gittim ve yolculukla ilgili beklentileri konusunda ona sempati duydum. Kendini kaybetmişti. Sanırım, yüreğinde sır saklayan bir adam neşesini kaybeder. Bunter'in büyük bir esneklik göstermesini beklemememin bir nedeni daha vardı. Bir kere son zamanlarda çok keyifsizdi ve ayrıca - ama bu daha sonra.

Kaptan Johns o öğleden sonra gemideydi ve Bunter'i fazlasıyla sinirlendiren bir tavırla başyardımcısının etrafında dolanıp durmuştu.

"Ne demek istiyor olabilir?" diye sordu sakin bir öfkeyle. "Bir şey çaldığımdan şüphelendiğini ve hangi cebime sakladığımı görmeye çalıştığını ya da birinin ona bir kuyruğum olduğunu söylediğini ve onu nasıl sakladığımı öğrenmek istediğini düşünebilirsiniz. Bir öğleden sonra birkaç kez arkamdan ürkütücü bir şekilde yaklaşılmasından ve sonra aniden dirseğimin altından önüme bakılmasından hoşlanmıyorum. Bu yeni bir tür dikizcilik oyunu mu? Bu beni eğlendirmiyor. Ben artık bir bebek değilim."

Birisi Kaptan Johns'a onun -Bunter'in- bir kuyruğu olduğunu söylese, Johns'un gizemli bir şekilde kendini bu hikayeye inandırmayı başaracağına dair onu temin ettim. İnanırdı da. Akıl almaz derecede şüpheci ve saftı. Herhangi bir aptalca hikayeye inanır, herhangi bir adamdan şüphelenir ve onunla birlikte sürünür, geviş getirir ve en sefil, içten içe sızlanan bir şaşkınlık içinde zihninde tekrar tekrar döndürürdü. Sonunda mümkün olan en acımasız görüşü benimser ve bu tür şeyler için bir tür doğal deha ile mümkün olan en acımasız hareket tarzını keşfederdi.

Bunter'in anlattığına göre, o adi yaratık küçük, sivri bacaklarıyla geminin her yerinde sürünüyor, onu da yanına alıp bir sürü önemsiz şey hakkında homurdanıp sızlanıyormuş. Güvertede sefil bir böcek gibi sürünüyordu – hamam böceği gibi, ama o kadar da canlı değil.

Kendine hakim olan Bunter büyük bir tiksintiyle durumu böyle anlatttı. Sonra, simsiyah kaşlarının çatılmasıyla uğursuzlaşan her zamanki etkileyici konuşmasıyla devam etti: "Bu adam deli. Bir süre sosyal olmaya çalıştı ve bana kocaman gözlerle bakmaktan başka bir şey bulamadı ve bana 'mezarın ötesinde iletişime'

inanıp inanmadığımı sordu. Öbür dünyayla iletişim... İlk başta ne demek istediğini anlamadım. Ne diyeceğimi bilemedim. 'Çok ciddi bir konu, Bay Bunter,' dedi. Bu konu üzerinde çok çalıştım."

Johns kıyıda yaşasaydı ya da yolculuklar arasında iyi fırsatları olsaydı bile, dolandırıcı medyumların avı olacaktı. Neyse ki İngiltere'deyken Leytonstone'da uzaklarda bir yerde, kendisinden on yaş büyük, önünde titrediği, onun iki katı büyüklüğünde korkunç bir bakire kız kardeşiyle yaşıyordu. Genel olarak bu kız kardeşin ona çok kötü davrandığı söylenirdi; özellikle de kendi spiritüalist eğilimleri konusunda.

Bu eğilimler onun için basitçe şeytani eğilimlerdi. "Tanrı'nın yardımıyla bu aptalın kendini şeytanlara teslim etmesini engelleyeceğini" söylediği anlatılmıştı. Johns'un gizli tutkusunun ölülerin ruhlarıyla kişisel iletişim kurmak olduğu şüphe götürmezdi - eğer kız kardeşi buna izin verirse. Ama kız kardeşi kararlıydı. Londra'dayken, sabahları yanına aldığı paranın her kuruşu ve zamanının her saati için ona hesap vermek zorunda olduğunu anlatırlardı. Banka cüzdanını da kız kardeşi tutardı.

Bunter (vahşi bir delikanlıydı, ama iyi akrabaları ve ataları vardı; memleketinde bir yerlerde bir aile mezarlığı bulunmaktaydı) -Bunter belki de kendi talihsiz geçmişi yüzünden öfkeliydi. O fırtına mavisi gözleri, siyah sakallı yüzünde olumlu bir vahşilikle parlıyordu. Beni etkilemişti, o hafifçe küçümsemesinde çok fazla karanlık tutku barındırmaktaydı.

"Adamın yüzsüzlüğüne bak! Biriyle samimi olmak... Öylesine küçük bir serseri! Bu küstahça bir saldırı olur. Tanışık olmak istiyor! Bu da ne böyle? Yeni bir tür züppelik falan mı?"

Ruhçulukla ilgili bu orijinal görüşe -ya da hayalet çılgınlığına her ne deniyorsa- kahkahalarla güldüm. Bunter'in kendisi bile gülümsemeye tenezzül etti. Ama bu sade ve çabucak kaybolan bir gülümsemeydi. Onun gibi, neredeyse trajik durumdaki bir adamdan böyle bir şey beklenemezdi, anlarsınız ya. Gerçekten endişeliydi. Yolculuk boyunca her türlü kirli oyuna katlanmaya hazırdı. Johns gibi bir adamın merhametine sığınan biri fazla saygı görmeyi bekleyemezdi. Talihsizlik talihsizliktir ve bunun bir sonu vardır. Ama Kalküta'ya kadar gidip tekrar geri dönerken Johns tarzında kaba, düşük ruhlu, anlamsız hayalet hikayeleriyle sıkılmak dayanılmaz bir endişeydi. Ruhçuluk bu açıdan düşünüldüğünde gerçekten de ciddi bir konuydu. Hatta korkunç!

Zavallı adam! İkimiz de çok geçmeden Kaptan Johns’un da öleceğini düşündük. Yine de onu rahatlatamadım. Ben de dehşete düşmüştüm.

Bunter o gün bir başka sıkıntı daha yaşadı. Rıhtımdaki şaşkın bir kaptan bir bahaneyle gemiye geldi, ama aslında Bunter'in düşüncesine göre, bu ziyaret sadece uygunsuz bir meraktan kaynaklanıyordu - Bunter için uygunsuzdu yani. Biraz lafı dolandırdıktan sonra adam aniden şöyle dedi:

"Düşünmeden edemiyorum. Sizi daha önce bir yerde görmüştüm, Bay Kaptan. Adınızı duymuş olsaydım, belki Bunter--"

İçinde gizem barındıran bir hayatın en kötü yanı da budur-- çok telaşlanmıştı. Adamın onu daha önce görmüş olması çok muhtemeldi - mükemmel hafızası için kötü şans. Bunter'in, karşılaşmış olabileceği her sıradan liman işçisini hatırlaması beklenemezdi. Adama dönerek,

alışılmadık saçlarının ona kazandırdığı o etkileyici, gece kadar siyah sert ifadeyi kullanarak işi tatlıya bağladı:

"Benim adım Bunter, efendim. Bu sizin meraklı zekanızı aydınlatıyor mu? Ve adınızın ne olabileceğini sormuyorum. Bilmek de istemiyorum. Buna ihtiyacım yok, efendim. Beni daha önce görüp görmediğinden emin olmadığını yüzüme karşı sakince söyleyen biri ya küstahlık etmek istiyordur ya da bir solucandan farkı yoktur, efendim. Evet, bir solucan dedim, kör bir solucan!"

Cesur Bunter. Yapılması gereken buydu. Sanki her kelimesi bir darbeymiş gibi, o dilenciyi gemiden dışarı attı. Ama Paul Pry'nın inatçılığı şaşırtıcıydı. Elbette Bunter'in öfkesinden önce gemiden çıktı, hiçbir şey söylemedi ve geri çekilişini sadece hastalıklı bir gülümsemeyle örtbas etmeye çalıştı. Ama iskeleye çıktıktan sonra kasıtlı olarak arkasını döndü ve ciddi ciddi gemiye bakmaya başladı. Orada bir demir direği gibi dikili kaldı, tamamen hareketsizdi ve aptal gözleri bir çift kamara lombozundan daha fazla kırpışmıyordu.

Bunter ne yapabilirdi ki? Onun için garip bir durumdu. Gidip başını ekmek dolabına sokamazdı. Yaptığı şey mizana iskelesinde bir pozisyon almak ve diğeri gibi gözlerini kırpmadan arkasına bakmaktı. Öylece kaldılar ve hangisinin daha önce sersemlediğini bilmiyorum; ama iskeledeki adam, tutunacak bir şey bulamadığı için daha çabuk yoruldu, kolunu savurdu, yarışmayı bıraktı ve sonunda çekip gitti.

Bunter bana Sapphire'in, "gemiler arasındaki o mücevherin" ertesi gün denize açılacak olmasına çok sevindiğini söyledi. Rıhtımdan bıkmıştı. Sabırsızlığını anlıyordum. Yolculuğun getirebileceği her türlü endişeye karşı kendini hazırlamıştı, ancak onu bekleyen olağanüstü

deneyime hazırlıklı olmadığı şimdi yeterince açıktı, üstelik Hint Okyanusu'ndan başka bir yerde değil; zavallı adamın gemisini kaybettiği ve aynı anda hem iyi hem de herkes için göründüğü gibi şansının kırıldığı dünyanın tam da bu yerinde.

Hayatındaki bazı gizli eylemlerden duyduğu vicdan azabına gelince, Bunter gibi iyi karakterli bir adamın hiç de az acı çekmeyeceğini anlıyorum. Yine de, aramızda kalsın ve en ufak bir alaycılık yapmak istemesem de, en soylularımızda bile ortaya çıkarılma korkusunun pişmanlığın bileşimine önemli ölçüde girdiği yadsınamaz. Bunu Bunter'e o kadar açıkça söylemedim, ama zavallı adam bu konuda biraz ısrar edince, ona pek çok kişinin geçmişinden gelen ve o kişiyi etkilemeye devam eden travmatik deneyimler olduğunu ve kendi durumuna gelince, bunun yüzünde herkesin görebileceği büyüklükte yazılı olmadığını, bu yüzden endişelenmesine gerek kalmadığını söyledim. Ayrıca, yaklaşık on iki saat sonra denize açılmış olacaktı.

Bu düşüncenin kendisini biraz rahatlattığını söyledi ve aylarca sürecek son akşamını karısıyla geçirmek üzere oradan ayrıldı. Tüm vahşiliğine rağmen Bunter evlenirken hiç hata yapmamıştı. Bir hanımefendiyle evlenmişti. Mükemmel bir hanımefendiyle. Çok da sevimli bir kadındı. Cesaretine gelince, ne zor zamanlar geçirdiklerini bilen ben, bu konuda ona ne kadar hayranlık duysam azdır. Gerçek şu ki, her gün ve mütemadiyen dayanıklı, sadece bir kadının doğru türden olduğunda yapabileceği türden bir yiğitlik - ben buna yılmayan türden derdim.

Esmer dostum karısından bu ayrılışı, şanssız geçen onca yıl boyunca yaşadıklarından daha fazla hissetti. Ama kadın yılmamış biriydi ve nazik yüzünde Safir'in siyah

saçlı, korsana benzeyen ama ağırbaşlı olan güverte subayından daha az sıkıntı vardı. Belki de onun vicdanı kocasınınkinden daha az rahatsızdı. Elbette kocasının hayatında onun için gizli bir yer yoktu; ama bir kadının vicdanı iyi ve geçerli mazeretler bulma konusunda biraz daha beceriklidir. Bu, büyük ölçüde mazerete ihtiyacı olan kişiye de bağlıdır.

Onu uğurlamak için Rıhtım'a gelmemesi konusunda anlaşmışlardı. "Bana bakmayı umursadığına şaşıyorum," dedi hassas adam. Ve kadın gülmedi.

Bunter çok hassastı; en sonunda ondan ricasını yerine getirmeyerek ayrıldı. Gemiye zamanında bindi ve Sapphire'i limandan çıkaran kırık dökük hasır şapkalı kılavuz kaptan üzerinde her zamanki etkiyi yarattı. Nehir adamı, ağırbaşlı ve çarpıcı görünümlü ikinci kaptana karşı çok kibardı. "Çek halatı için beş inçlik manilla, Bay - Bunter, teşekkür ederim- Bay Bunter, lütfen." "Gemilerin mücevheri"ni Dover açıklarında Manş Denizi'ne doğru rahatça yol alırken bırakan kılavuz kaptan bazı arkadaşlarına, Sapphire'in bu seferinde yaşlı Johns için fazla iyi görünen bir adamın ikinci kaptanı olduğunu söyledi. "Adı Bunter. Acaba nereden çıktı? Onu bunca yıldır limana giriş ve çıkışlarda kılavuzluk yaptığım hiçbir gemide görmedim. Unutamayacağınız türden bir adam. Unutamazsın. Hem de çok iyi bir denizci. Yaşlı Johns'un da kafası karışmaz mı! Tabii ihtiyar budala ondan korkmazsa... Çünkü o, senin hakkında ne düşündüğünü belli etmeden kendini ezdirecek bir adama benzemiyor. Ve yaşlı Johns'un her şeyden çok korkacağı şey de tam olarak budur."

Bu gerçekten de Kaptan Johns'un kendisine olmasa bile gemisine gelen ruhani bir deneyimin kaydı olduğu

için, yolculuktaki diğer olayları kaydetmeye gerek yok. Sıradan bir yolculuktu, mürettebat sıradan bir mürettebattı, hava da olağan türdendi. Esmer kaptanın sessiz, sakin çalışma yöntemi geminin yaşamına ağırbaşlı bir hava katmıştı. Fırtınalı havalarda bile her şey bir şekilde sessizce devam ediyordu.

Tam yirmi dört saat boyunca her şeyi oldukça hareketli kılan tek bir şiddetli darbe oldu. O da Ümit Burnu'nu geçtikten sonra Afrika açıklarında meydana gelmişti. En şiddetli zamanlarında birkaç şiddetli deniz dalgası yaşanmış ve ciddi bir hasar olmamıştı, ancak kiler ve kamaralardaki kırılabilir eşyalar önemli ölçüde parçalanmıştı. Gemide büyük saygı gören Bay Bunter, Güney Okyanusu'nun hoyratça davrandığını fark etti; dalgalar odanın kapısını hoyrat bir hırsız gibi açarak birkaç işe yarar eşyayı alıp götürdü ve diğerlerini de aşırı derecede ıslattı.

Daha sonra, aynı gün, Güney Okyanusu Sapphire'in öylesine kontrolsüz bir şekilde sallanmasına neden oldu ki, Bay Bunter'in yatağının altında bulunan iki çekmece tamamen dışarı fırladı ve içindekileri döktü. Elbette kilitli olmaları gerekiyordu ve Bay Bunter'in olanlar için kendisine teşekkür etmesi gerekiyordu. Güverteye çıkmadan önce her birinin anahtarını çevirmeliydi.

Şaşkınlığı çok büyüktü. Elinde bezlerle su basan kamarayı kurutmaya çalışan kamarot, onun ürkmüş ve dehşete düşmüş bir ses tonuyla "Hallo!" diye bağırdığını duydu. Kâhya, işinin ortasında kaptanın sıkıntısına sempati duyduğunu hissetti.

Kaptan Johns hasarı duyunca gizliden gizliye sevindi. Gerçekten de, kılavuz kaptanın önceden

söylemeye cesaret ettiği gibi, ikinci kaptanından korkuyordu ve bu korku, tam da kılavuz kaptanın muhtemel olarak öne sürdüğü nedenden dolayı idi.

Bu nedenle Kaptan Johns, o esmer yardımcısını bir şekilde insafına bırakmayı çok isterdi. Ama adam kusursuzdu, olabildiğince mükemmele yakındı. Kaptan Johns'un canı çok sıkılmıştı ve aynı zamanda baş subayının becerisinden dolayı kendisini tebrik ediyordu.

Bir adamla ne kadar samimi olursan onu o kadar kolay yakalarsın prensibiyle ve ayrıca tezahürler, hayaletler ve geri kalan tüm embesil masal hikayelerini dinleyecek birinin olmasını istediğinden onunla arkadaşça yaşamanın harika bir gösterisini yaptı. Her şey parmaklarının ucundaydı; ve o hayaletimsi hikayeleri ısrarcı, renksiz bir sesle ördü ve onlara özellikle kendine özgü nafile bir dönüş yaptı.

"Subaylarımla sohbet etmeyi severim," derdi. "Öyleleri vardır ki, saygınlıklarını yitirmekten korktukları için bir koridorun başından sonuna kadar ağızlarını neredeyse hiç açmazlar. Ne de olsa bu, sonıçta bir adamın sahip olduğu şu küçük mevki!"

Sosyalliğinden en çok 16-20 nöbetinde korkulurdu, çünkü kaptan akşama doğru canlanan adamlardan biriydi ve nöbetçi subay o zaman güverteden ayrılmak için bahane bulamazdı. Kaptan Johns aniden güverte merdiveninde ortaya çıkar ve zavallı Bunter bir aşağı bir yukarı yürürken, sürünerek ona yaklaşır ve ruhani bir öneride bulunurdu:

"Ruhlar, erkek ve dişi, genel olarak oldukça fazla ayrıntı gösterirler, değil mi?"

Bunter, yüz ifadesine karakter katan ve kişiliğini yansıtan siyah bıyıklarıyla başını dik tutarak mırıldandı:

"Bilmiyorum."

"Ah! Çünkü bilmek istemiyorsunuz. Siz tanıdığım en inatçı ve önyargılı adamsınız, Bay Bunter. Size kitaplığımdan istediğiniz kitabı alabileceğinizi söyledim. Kamarama girip istediğin kitabı alabilirsin."

Eğer Bunter aşağıdaki nöbetlerinde okumaya zaman ayıramayacak kadar yorgun olduğunu söylerse, Kaptan Johns arkasından iğrenç bir şekilde gülümser ve elbette bazı insanların işlerinde zinde kalmak için diğerlerinden daha fazla uykuya ihtiyaç duyduklarını belirtirdi. Eğer Bay Bunter geceleri görevdeyken doğru dürüst uyanık kalamamaktan korkuyorsa, bu başka bir konuydu.

Kaptan Johns, "Ama sanırım geçen gün ikinci kaptandan okumak için bir roman ödünç aldınız - bir yığın yalan," diye iç geçirdi. "Korkarım ki ruhani düşünen bir adam değilsiniz Bay Bunter. Sorun da bu zaten."

Bazen gecenin bir yarısı güvertede belirir, uyku tulumunun içinde çok acayip ve çarpık bacaklı görünürdü. Bu manzara karşısında zulüm gören Bunter gizlice ellerini sıkar ve alnının her tarafı nemlenirdi. Kaptan Johns, dümenin yanında uykulu bir şekilde durup kendini nahoş bir şekilde kaşıdıktan sonra, tek konusunun şu ya da bu yönünden başlayacağından emindi.

Örneğin, ölmüşlerin ruhlarıyla genel ve yakın bir ilişki kurulmasından beklenen ahlaki iyileşme üzerine konuşurdu. Kaptan Johns, insanların büyük çoğunluğunun inançsızlığı olmasaydı, ruhların yaşayanlarla yakın ilişki kurmaya razı olacaklarını düşünüyordu. Varlığına inanmayan bir kalabalıkla hiçbir ilgisi olmasını umursamazdı. O zaman bir ruh neden inansın ki? Bu çok fazla şey istemekti.

Dümenin yanında zorlukla nefes almaya devam etti ve omuz başlarına uzanmaya çalıştı; sonra, kalın, uykulu bir ciddiyetle, "Efendim, inanılmazlık, çağın kötülüğüdür!", dedi.

Profesör Cranks'ın ve gazetecinin kanıtlarını reddetmişti. Fotoğrafların gösterilmesine karşı çıktı.

Çünkü Kaptan Johns bazı ruhların fotoğraflarının çekildiğine kesinlikle inanıyordu. Gazetelerde bununla ilgili bir şeyler okumuştu. Ve bunun yapıldığı fikri onu çok etkilemişti, çünkü aklı eleştirel değildi. Bunter daha sonra, kendisine üç beden büyük gelen bir uyku tulumuna bürünmüş bu küçük adamın ay ışığında dümenin yanında heyecanla ayaklarını sürüyerek sakin denize doğru yumruğunu sallamasından daha tuhaf bir şey olamayacağını söyledi.

"Fotoğraflar! Fotoğraflar!" diye tekrarlıyordu, paslı bir menteşe gibi gıcırtılı bir sesle.

Hemen arkasındaki dümenci bu performans karşısında tedirgin olur, "yaşlı adamın arkadaşıyla ne hakkında kavga ettiğini" tam olarak anlayamazdı.

Johns biraz sakinleştikten sonra tekrar söze başladı.

"Fotoğraflar yalan söyleyemez. Hayır, efendim."

Hiçbir şey bu gülünç küçük adamın inancından, dogmatik ses tonundan daha komik olamazdı. Bunter, kasıtlı ve ağırbaşlı bir sarkaç gibi küpeştede bir aşağı bir yukarı sallanmaya devam ediyordu. Tek kelime etmedi. Ama bildiğiniz gibi zavallı adamın vicdanı hiç de rahat değildi ve kendi endişelerinin üzerine bir de böyle embesil hayaletlerin kafasına tıkılması onu neredeyse çıldırtıyordu. Birçok kez delirmenin eşiğine geldiğini biliyordu, çünkü Kaptan Johns'un ensesinden tutulup geminin küpeştesinden aşağı atıldığını yarı çılgınca hayal etmekten

kendini alamıyordu; aklı başında hiçbir denizcinin bir kediye ya da başka bir hayvana yapmayı düşünmeyeceği türden bir şeydi bu. Onu ay ışığıyla aydınlanmış okyanusta uzakta kalan küçük siyah bir leke olarak hayal etti.

Bunter'in en kötü anlarda bile Kaptan Johns'u gerçekten boğmak istediğini sanmıyorum. Hayal gücünün tek arzusunun kaptanın konuşmalarındaki hayaletvari saçmalığı durdurmak olduğunu düşünüyorum.

Ama yine de bu tehlikeli bir kendini şımartma biçimiydi. Hint Okyanusu'nda, berrak ve tropik bir gecede, yelkenleri dolu ve hareketsiz, güvertedeki nöbetçileri gözden uzakta istiflenmiş bir gemiyi gözünüzün önüne getirin; ve ay ışığıyla aydınlanan geminin güvertesinde, ölçülü, ağırbaşlı adımlarla bir aşağı bir yukarı yürüyen, korkunç bir sessizliği koruyan görkemli esmer kaptanı ve "mezarın ötesindeki kişisel ilişki" hakkında dönüşümlü olarak gıcırdayıp duran çizgili fanilalı o acayip derecede adi küçük figürü.

Düşünmesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Ve bazen Kaptan Johns'un aptallığı bir tür tuhaf faydacılıkla giydirilmiş gibi görünürdü. Ölenlerin ruhları, yaşayanların işlerine pratik bir ilgi göstermeye teşvik edilebilirse ne kadar yararlı olurdu! Örneğin suçun ortaya çıkarılmasında polise ne kadar yardımcı olurlardı! Her halükarda cinayetlerin sayısı önemli ölçüde azalacaktır, diye tahminde bulunurdu, büyük bir bilgelik havasıyla. Daha sonra, yerini tuhaf bir korkaklığa bırakacaktı.

İnancı olmayan ve büyük olasılıkla sunulan bilgiyi küçümseyecek olan insanlarla iletişim kurmaya çalışmanın ne faydası vardı? Ruhların duyguları vardı. Hepsi bir şekilde duygulardı. Ama kurbanlarının katillere karşı gösterdiği hoşgörüye şaşırmıştı. Bu, hiçbir suçlunun

küçümsemeye cesaret edemeyeceği türden bir hayaletti. Ve belki de keşfedilmemiş katiller -inansınlar ya da inanmasınlar- periliydiler. Bu konuda övünecek değillerdi, değil mi?

"Kendi adıma," diye devam etti, bir tür kindar, kötü niyetli sızlanmayla, "eğer biri beni öldürseydi, bunu unutmasına izin vermezdim. Onu soldururdum, ölesiye korkuturdum."

Kaptanının hayaletinin birilerini korkutması fikri o kadar gülünçtü ki, neşeye pek yatkın olmayan esmer güverte subayı yorgun bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

Uzun ve ciddi bir konuşmanın tek kabulü olan bu kahkaha Kaptan Johns'u kızdırdı.

"Bu kibirli tavrınızda gülünecek ne var Bay Bunter?" diye hırladı. "Doğaüstü ziyaretler senden daha iyi adamları korkutmuştur. Bir hayalet yaratacak kadar ruhum yok mu?"

Sanırım Bunter'in durup arkasını dönmesine neden olan şey bu çirkin ses tonuydu.

"Ruhçuluğun öfkeli fanatiği," diye devam etti, "eğer bir insanı bir hayvandan daha fazla dikkate almayan insanlardan biri olmasaydın, merak etmezdim. Kendi babanızın ölümsüz bir ruha sahip olduğunu inkâr edebileceğinizden hiç kuşkum yok."

Sonunda Bunter, tahammül edemeyeceği kadar sıkılmış ve aynı zamanda özel bir endişe yüzünden çileden çıkmış bir halde, soğukkanlılığını kaybetti.

Aniden Kaptan Johns'a doğru yürüdü ve yüzüne yakından bakmak için biraz eğilerek alçak ve düzgün bir ses tonuyla şöyle dedi.

"Benim gibi bir adamın neler yapabileceğini bilemezsiniz."

Kaptan Johns başını geriye attı ama yerinden kıpırdayamayacak kadar şaşkındı. Bunter yürümeye devam etti; uzun bir süre boyunca onun ölçülü ayak sesleri ve suyun alçaktan akan şırıltısı, Okyanusun üzerindeki sessizliği bozan tek seda idi. Sonra Kaptan Johns tedirgin bir şekilde boğazını temizledi ve daha güvenli olması için güverte subayına doğru yanaştıktan sonra, bir otorite eylemi altında geri çekilmek için yeterli cesareti topladı:

"Ana yelkenin sancak serenini kaldırın ve serenleri tam dik konuma getirin Bay Bunter. Rüzgarın neredeyse tam kıçta olduğunu görmüyor musun?"

Bunter hemen "Anlaşıldı, efendim," diye cevap verdi, oysa serenlere dokunmak için en ufak bir gereklilik yoktu ve rüzgâr kıç tarafta oldukça açıktaydı. O emri yerine getirirken Kaptan Johns köprüye çıkış merdivenine asılmış, kendi kendine homurdanıyordu: "Bu güvertede bir amiral gibi yürü ve serenlerin düzeltilmesi gerektiğinin farkına bile varma!"-- dümencinin duyabileceği kadar yüksek sesle. Sonra yavaşça geri geri giderek adamın görüş alanından çıktı; merdivenlerin dibine ulaştığında hareketsiz durup düşündü.

"Bütün o centilmen havalarına rağmen korkunç bir kabadayı. Artık benim için centilmen arkadaş yok."

İki gece sonra ranzasında mışıl mışıl uyurken, başının hemen üstünden gelen ağır bir gümbürtü (güvertede arandığına dair iyi anlaşılmış bir işaret) onu yatağından sıçrattı ve bir anda uyandı.

"Ne oldu?" diye mırıldanarak yalınayak dışarı fırladı. Kamaradan geçerken saate bir göz attı. Gecenin

yarısıydı. "Güverte subayı beni ne için isteyebilir ki?" diye düşündü.

Merdivenden dışarı fırladığında, berrak, nemli ay ışığının aydınlattığı bir gece ve güçlü, sabit bir esintiyle karşılaştı. Etrafına çılgınca baktı. Güvertede dümenciden başka kimse yoktu, o da hemen ona seslendi.

"Bendim efendim. Size haber vermek için dümeni bir saniyeliğine bıraktım. Korkarım ikinci kaptanın bir sorunu var."

"Nereye gitti?" diye sordu kaptan sertçe.

Gergin olduğu her halinden belli olan adam şöyle dedi:

"Onu en son iskele merdiveninden düşerken gördüm."

"İskele merdiveninden düştü! Bunu neden yaptı? Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum efendim. İskele tarafında yürüyordu. Sonra tam kıç tarafa gelmek için bana doğru dönerken..."

"Onu gördün mü?" diye araya girdi kaptan.

"Baktım. Ona bakıyordum. Bir de çarpma sesi duydum. Korkunç bir şeydi. Ana direğin denize düşmesi gibi. Sanki ona bir şey çarpmış gibiydi."

Kaptan Johns çok tedirgin ve telaşlı bir hale gelmişti. "Gel," dedi sertçe. "Ona kimse vurdu mu? Ne gördünüz?"

"Hiçbir şey efendim, inanın bana! Görecek bir şey yoktu. Ellerini önüne atarak küçük bir "hallo" dedi ve düştü. Başka bir şey duyamadım, bu yüzden sizi çağırmak için bir saniyeliğine dümeni bıraktım."

"Korkmuşsun!" dedi Kaptan Johns. "Korkuyorum efendim, hem de çok!"

Kaptan Johns ona baktı. Yoluna devam eden gemisinin sessizliği bir tehlike, bir gizem içeriyor gibiydi. Ana güvertenin gölgeleri arasında, o kadar sessiz, o kadar durgun ki, gidip güverte subayını kendisi aramak konusunda isteksizdi.

Tek yaptığı kıç tarafa ilerlemek ve nöbetçileri çağırmak oldu. Uykulu adamlar kıç tarafa doğru koştururken, onlara şiddetle bağırdı:

"Bazılarınız iskele kıç merdivenin dibine baksın! Orada yatan güverte subayını görüyor musunuz?"

Şaşkın haykırışları onu gördüklerini hemen belli etti. Hatta biri duygusal bir çığlık attı: "O ölmüş!"

Bay Bunter ranzasına yatırılmıştı ve odasındaki lamba yakıldığında gerçekten de ölmüş gibi görünüyordu ama hâlâ nefes aldığı da belliydi. Kamarot uyandırıldı, ikinci kaptan çağrıldı ve gemiye göz kulak olması için güverteye gönderildi ve Kaptan Johns bir saat kadar sessizce bilincinin yerine gelmesi için uğraştı. Bay Bunter sonunda gözlerini açtı ama konuşamıyordu. Sersemlemiş ve hareketsizdi. Kaptan Johns ilave bir ışık tutarken, kamarot kafasındaki kötü yarayı sardı. İyi bir pansuman yapabilmek için Bay Bunter'ın simsiyah saçlarının çoğunu kesmek zorunda kaldılar. Bu işi bitirdikten ve bir süre hastalarına baktıktan sonra kamaradan ayrıldılar.

Kaptan Johns koridorda, "Bu sıradışı, kâhya," dedi.

"Evet."

"Aklı başında olan ayık bir adam, bir patates çuvalı gibi küpeşteden aşağı düşmez. Gemi bir kilise kadar sağlam."

"Evet. Doğru, buna şaşmamalıyım."

"Ben de öyle. Nöbet geçirecek ve sersemleyecek gibi görünmüyor. Adam hayatının baharında. Bilsem bile

başka türlü bir subayım olmazdı. Özel bir içki deposu olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi? Son zamanlarda tavırları bana biraz garip geldi. Yemini de biraz fazla kaçırdığını fark ettim."

"Şey, efendim, eğer kamarasında bir iki şişe içki varsa, o da uzun zaman önce gitmiş olmalı. Son fırtınadan sonra denize birkaç kırık cam attığını gördüm; ama bu bir şey ifade etmez. Her neyse efendim, Bay Bunter'a içki içen bir adam diyemezsiniz."

Kaptan düşünceli bir ifadeyle, "Hayır," dedi. Ve kiler kapısını kilitleyen kâhya koridordan sıvışmaya çalıştı, gün bitmeden önce bir saat daha uyumayı başarabileceğini düşünüyordu.

Kaptan Johns başını salladı.

"Burada bir gizem var."

"Başını yumurta kabuğu gibi kıç güvertedeki palamar demirlerine çarpmadığına dair özel bir kanıt var, efendim. Adamlar bana onları bir santimden fazla ıskalamış olamayacağını söylediler."

Ardından kamarot da ustaca ortadan kayboldu.

Kaptan Johns gecenin geri kalanını ve ertesi günün tamamını kendi odası ile güverte subayının odası arasında geçirdi.

Kendi odasında, açık ellerini dizlerinin üzerine koymuş, dudaklarını büzmüş ve alnındaki yatay çizgiler iyice belirginleşmiş bir halde oturuyordu. Arada sırada kolunu yavaş ve temkinli bir hareketle kaldırarak kel kafasının üstünü hafifçe kaşıdı. Bunter’in odasında uzun süre elini dudaklarına götürerek durdu ve yarı baygın adama baktı.

Bay Bunter üç gün boyunca tek bir kelime bile etmedi. İnsanlara mantıklı bir şekilde baktı ama kendisine

yöneltilen hiçbir soruyu duymuyor gibiydi. Saçlarından biraz daha kestiler ve başını ıslak bezlerle sardılar. Biraz yiyecek aldı ve mümkün olduğunca rahat ettirildi. Üçüncü gün akşam yemeğinde ikinci kaptan kaptana olayla ilgili olarak şunları söyledi

"Kıç merdivenlerin basamaklarındaki bu yarım yuvarlak pirinç plakalar çok tehlikeli şeyler!"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Kaptan Johns, suratını ekşiterek. "Sağlam bir adamın bu şekilde devrilmiş bir öküz gibi yere çakılmasını açıklamak için pirinç levhadan daha fazlası gerekir."

İkinci kaptan bu görüşten etkilenmişti. Bunda bir şey var, diye düşündü.

"Ve hava güzel, her şey kuru ve gemi bir kilise kadar sağlam ilerliyor!" diye devam etti Kaptan Johns huysuzca.

Kaptan Johns son derece asık suratlı görünmeye devam edince, ikinci kaptan yemek boyunca ağzını bir daha açmadı. Kaptan Johns masum bir söze sinirlenmiş ve incinmişti, çünkü yukarıda sözü edilen pirinç levhaların takılması, kıç merdivenlerin görünümünü güzelleştirmek için daha bir önceki yolculukta onun önerisiyle yapılmıştı.

Dördüncü gün Bay Bunter kesinlikle daha iyi görünüyordu; elbette henüz çok halsizdi ama kendisine söylenenleri duyuyor ve anlıyordu, hatta zayıf bir sesle birkaç kelime söyleyebiliyordu.

Kaptan Johns içeri girdiğinde onu dikkatle inceledi ama pek de sempati duyduğunu belli etmedi.

"Peki, bize bu kaza hakkında bilgi verebilir misiniz, Bay Bunter?"

Bunter sargılı başını hafifçe oynattı ve soğuk mavi bakışlarını Kaptan Johns'un yüzüne dikti, sanki her

özelliğin değerini ölçüp biçiyordu; şaşkın alın, saf gözler, ağzın anlamsız sarkıklığı. O kadar uzun süre baktı ki, Kaptan Johns huzursuzlandı ve omzunun üzerinden kapıya baktı.

Bunter tuhaf bir ses tonuyla, "Kaza değil," dedi.

"Düşme hastalığına yakalandığınızı söylemek istemiyorsunuz herhalde," dedi Kaptan Johns. "Üzerinde böyle bir şey varken geminin ikinci kaptanı olarak imza atmaya ne dersin?"[7]

Bunter ona sadece uğursuz bir bakışla karşılık verdi. Kaptan ayaklarını biraz sürüyerek yürüdü.

"Peki, o taklayı atmana ne sebep oldu?"

Bunter biraz doğruldu ve doğrudan Kaptan Johns'un gözlerinin içine bakarak çok belirgin bir fısıltıyla şöyle dedi

"Haklıydın!"

Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Kaptan Johns ondan tek kelime daha alamadı; kamarot kamaraya girince kaptan geri çekildi.

Ama tam o gece, Kaptan Johns kapıyı dikkatle açarak, hiç kimseye görünmeden tekrar ikinci kaptanın kamarasına girdi. Daha fazla bekleyemezdi. Bastırılmış heves, tüm huysuz, sürüngen küçük kişiliğinde ifade edilen heyecan, uyanık yatan, korkunç bir şekilde sağlığı çökmüş ve tamamen duygusuz görünen güverte subayının gözünden kaçmadı.

---

7 Clipper gemisi, 19. yüzyılda özellikle ticaret gemisi olarak kullanılan, uzun, ince ve hızlı yelken gemisidir. Adını, denizde hızlı ve keskin bir şekilde ilerlemesinden dolayı "clip" kelimesinden almıştır. Genellikle yolcu ve kargo taşımak için kullanılan bu gemiler, özellikle Çin çayı gibi ticari malları taşımak için popülerdi. Clipper gemileri, hızlı seyahat ve rekabet avantajı sağlayarak deniz ticaretinde önemli bir rol oynamıştır.

Bunter kıpırdamadan, ama yine de belli belirsiz bir vuruş yaparak, "Sanırım benimle eğlenmeye geliyorsun," dedi.

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı Kaptan Johns irkilerek ve ağırbaşlı bir tavır takınarak. "Söylenecek bir şey var!"

"O zaman sevin! Sen ve hayaletlerin, canlı bir adamı alt etmeyi başardınız."

Bunter bunu hiç kıpırdamadan, alçak bir sesle ve yüzünde fazla bir ifade olmadan söylemişti.

"Yani o gece doğaüstü bir deneyim yaşadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Kaptan Johns hayret dolu bir fısıltıyla. Gemimde bir hayalet mi gördünüz?"

Zavallı Bunter'in yüzünün büyük bir kısmı pamuk ve sargı bezleriyle kaplı olmasaydı, yüzünde isteksizlik, utanç ve tiksinti görülebilirdi. Bütün o beyaz ketenlerin arasında her zamankinden daha uğursuz olan abanoz kaşları, söylemek için büyük bir çaba sarf ederken kaşlarını çatarak bir araya geldi:

"Evet, gördüm."

Gözlerindeki perişanlık, Kaptan Johns'dan başka herhangi bir adamın merhametini uyandırabilirdi. Ama Kaptan Johns zafer kazanmış bir heyecan içindeydi. Biraz da korkmuştu. Yere serilmiş o imansız alaycıya baktı ve onun derin, aşağılayıcı sıkıntısını tahmin bile edemedi. Genelde hemcinslerinin ıstırabına fazla ortak olma yeteneğine sahip değildi. Üstelik bu kez ne olduğunu öğrenmek için aşırı derecede endişeliydi. Saf gözlerini sargılı kafaya dikti ve hafifçe titreyerek sordu:

"Peki seni yere serdi mi?"

"Hadi ama! Ben bir hayalet tarafından yere serilecek türden bir adam mıyım?" diye itiraz etti Bunter

biraz daha sert bir tonda. "Geçen gece kendin ne dediğini hatırlamıyor musun? Benden daha iyi bir adam------Ha! Geminizin zabiti olarak daha iyi bir adam bulmak için uzun süre aramanız gerekecek."

Kaptan Johns ciddi bir tavırla parmağıyla Bunter'ın yattığı yeri işaret etti.

"Dehşete kapılmışsın," dedi. "Sorun da bu zaten. Dehşete düştünüz. Hiçbir şey görmemesine rağmen dümendeki adam bile korkmuştu. Doğaüstünü hissetti. İnançsızlığınız yüzünden cezalandırıldınız, Bay Bunter. Çok korkmuştunuz."

"Ve diyelim ki öyleydim," dedi Bunter. "Ne gördüğümü biliyor musun? Benim gibi bir adama nasıl bir hayaletin musallat olabileceğini düşünebiliyor musunuz? Profesör Cranks'ı ve her zaman bahsettiğiniz gazeteci arkadaşı ziyaret eden, hanımefendi, öğleden sonra uğrayan, bir fincan çay daha içen bir hayalet olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hayır; nasıl bir şey olduğunu söyleyemem. Her insanın kendi hayaletleri vardır. Hayal bile edemezsiniz..."

Bunter soluk soluğa durdu ve Kaptan Johns, ses tonuna yansıyan içsel memnuniyet ışıltısıyla şunları söyledi.

"Her zaman senin her şeye hazır bir adam olduğunu düşünmüşümdür; boş atmaktan kasten cinayet işlemeye kadar. Vay, vay! Demek dehşete kapılmıştın."

"Geri çekildim," dedi Bunter sertçe. "Başka bir şey hatırlamıyorum."

"Dümendeki adam bana sanki bir şey çarpmış gibi geriye doğru gittiğinizi söyledi."

Bunter, "Bir tür iç darbe gibiydi," diye açıkladı. "Sizin anlayamayacağınız kadar derin bir şey, Kaptan

Johns. Sizin hayatınızla benimki aynı değil. Benim dönüştüğümü görmek sizi tatmin etmiyor mu?"

"Peki bana daha fazlasını anlatamaz mısınız?" diye sordu Kaptan Johns endişeyle.

"Hayır, anlatamam. Yapamam. Yapsaydım bir faydası olmazdı. Bu tür bir deneyimden geçmek gerekir. Diyelim ki cezalandırılıyorum. Ben cezamı çekerim ama bundan bahsetmem."

"Pekâlâ," dedi Kaptan Johns, "yapmayacaksınız. Ama bundan kendi sonuçlarımı çıkarabilirim."

"İstediğinizi çıkarın; ama ne söylediğinize dikkat edin efendim. Beni korkutmuyorsunuz. Sen bir hayalet değilsin."

"Tek kelime. Dün gece birlikte spiritüalizm üzerine konuştuğumuzda bana söylediklerinle bir bağlantısı var mı?"

Bunter yorgun ve şaşkın görünüyordu.

"Ne demiştim ben?"

"Bana senin gibi bir adamın neler yapabileceğini bilemeyeceğimi söyledin."

"Evet, evet. Yeter!"

"Çok iyi. O halde kararımı verdim," dedi Kaptan Johns. "Tek söyleyebileceğim, ruhlar dünyasıyla kişisel iletişim kurma ayrıcalığına sahip olmak için neredeyse her şeyimi vermeme rağmen, sizin yerinizde olmadığım için çok memnun olduğum. Evet, efendim, ama bu şekilde değil."

Zavallı Bunter acınası bir şekilde inledi.

"Kendimi yirmi yaş daha yaşlı hissetmeme neden oldu."

Kaptan Johns sessizce geri çekildi. Bu zorba kabadayının, ruhların ahlaki etkisiyle yere serildiğini

görmek onu çok mutlu etmişti. Bütün bu olanlar gurur ve memnuniyet kaynağıydı; ve güverte subayına karşı bir tür saygı duymaya başladı.

Daha sonraki görüşmelerde Bunter'ın kendisini çok yumuşak ve saygılı gösterdiği doğrudur. Ruhsal koruma için kaptanına yapışmış gibiydi. Onu çağırır ve "Kendimi çok gergin hissediyorum," derdi ve Kaptan Johns sıcak küçük kamarada saatlerce sabırla bekler ve bu çağrıdan gurur duyardı. Çünkü Bay Bunter hastaydı ve günlerce yattığı yerden kalkamadı. Coşkulu bir şekilde değil -bu ondan beklenemezdi- ama sert ve sarsılmaz bir şekilde ikna olmuş bir spiritüalist oldu. Kaptan Johns gibi dünyamızın bedensiz sakinlerine tam olarak dostça yaklaştığı söylenemezdi. Ama artık ruhçuluğun kasvetli de olsa sağlam bir taraftarıydı.

Bir öğleden sonra, gemi Bengal Körfezi'nde kuzeye doğru yol alırken, kamarot kaptanın kamarasının kapısını çaldı ve kapıyı açmadan şöyle dedi

"Kaptan yardımcısı bir dakikanızı rica ediyor efendim. İçeride durumu kötü görünüyor."

Kaptan Johns hemen koltuktan fırladı.

"Evet. Ona geldiğimi söyle."

Düşündü: Başka bir ruhani tezahür daha olmuş olabilir miydi - hem de gündüz vakti!

Bu umut onu çok sevindirmişti. Ancak tam olarak öyle değildi. Yine de, bir sandalyede çökmüş halde otururken gördüğü Bunter'in -birkaç gündür ayaktaydı ama henüz güverteye çıkmamıştı- zavallı Bunter'ın anlatacak yeterince şaşırtıcı bir şeyi vardı. Elleriyle yüzünü kapatmıştı. Bacakları kederli bir şekilde dümdüz uzanmıştı.

"Şimdi haberler ne?" diye mırıldandı Kaptan Johns, kaba bir şekilde değil, çünkü gerçekte Bunter'in -kendi ifadesiyle- evcilleştirildiğini görmek onu her zaman memnun etmiştir.

"Haberler!" diye haykırdı ezilmiş şüpheci ellerinin arasından. "Evet, yeterince haber var, Kaptan Johns. Korkunçluğunu, gerçekliğini kim inkâr edebilir? Başka bir adam düşüp ölebilirdi. Ne gördüğümü bilmek istiyorsunuz. Size söyleyebileceğim tek şey, onu gördüğümden beri saçlarımın beyazladığıdır."

Bunter ellerini yüzünden ayırdı ve elleri ölü gibi sandalyesinin iki yanında asılı kaldı. Alacakaranlık kamarada bitkin görünüyordu.

"Söylemiyorsun!" diye kekeledi Kaptan Johns. "Beyaza döndü! Biraz bekle! Lambayı yakacağım!"

Lamba yandığında, ürkütücü fenomen yeterince açık bir şekilde görülebiliyordu. Sanki doğaüstünün dehşeti, korkusu ve ıstırabı derisinin gözeneklerinden dışarıya atılıyormuş gibi, bir tür gümüşi sis güverte subayının yanaklarına ve başına yapışmış gibiydi. Kısa sakalı ve kırpılmış saçları siyah değil, gri, neredeyse beyaz bir renk almıştı.

İnce yüzlü ve titrek Bay Bunter görev için güverteye çıktığında tıraşlıydı ve başı bembeyazdı. Gemi personeli hayretler içinde kaldı. "Başka bir adam" diye birbirlerine fısıldadılar. Genelde ve gizemli bir şekilde kaptanın "bir şey gördüğü" kabul edilirken, o sırada dümende olan adam kaptanın "bir şey tarafından çarpıldığını" iddia etmekteydi.

Bu ayrımın bir fark yarattığı söylenemez. Öte yandan, gücünü biraz toparladıktan sonra, hareketlerinde eskisinden daha zeki göründüğünü herkes kabul ediyordu.

Bir gün Kalküta'da Kaptan Johns, bir ziyaretçiye ana ambarın yanında duran beyaz başlı ikinci kaptanı göstererek, kehanette bulunmuştu:

"Bu adam hayatının baharında."

Elbette Bunter uzaklardayken, her Cumartesi düzenli olarak Bayan Bunter'ı aradım, sadece hizmetlerime ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için. Bunu yapacağım anlaşılmıştı. Sadece yarım maaşla geçiniyordu, o da haftada yaklaşık bir pound tutuyordu. East End'de küçük, sakin bir meydanda bir oda tutmuştu.

Bunter'in Batı Okyanusu ticaretini bırakmak zorunda kalmasından sonra çiftin bir süreliğine zora düştüğünü duyduğum zenginlikti bu -Bunter gemisini ve şansını kaybettikten sonra her türlü zor işe kaptan olarak giderdi- Bunter'in sabah saat yedide bir bardak sıcak su ve bir parça kuru ekmekle yola çıktığı o zamanlara göre zenginlikti. Özellikle Bayan Bunter'ı tanıyanlar için düşünmeye bile değmez. O zamanlar ben de onlarda bir şeyler görmüştüm; ve o doğuştan hanımefendinin nelere katlanmak zorunda kaldığını hatırlamak beni ürpertiyor. Yeter artık!

Sevgili Bayan Bunter, Sapphire Kalküta'ya gittikten sonra çok endişelenirdi. Bana şöyle derdi: "Zavallı Winston için çok korkunç olmalı" -Winston Bunter'ın adı- ve ben de elimden geldiğince onu teselli etmeye çalıştım. Daha sonra bir ailede küçük çocuklara öğretmenlik yapmaya başladı, günün yarısını onlarla geçiriyordu ve bu iş ona iyi geliyordu.

Kalküta'dan aldığı ilk mektupta, Bunter ona güverte merdiveninden düştüğünü ve başını yaraladığını, ama Tanrı'ya şükür kemiğinin kırılmadığını söylüyordu. Hepsi bu kadardı. Elbette ondan başka mektuplar da

almıştı, ama o serseri Bunter on bir ay boyunca bana tek bir satır bile yazmamıştı. Doğal olarak her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Neler olduğunu kim hayal edebilirdi ki?

Sonra bir gün sevgili Bayan Bunter şehirdeki bir hukuk bürosundan amcasının - yaşlı huysuz amcasının - öldüğünü bildiren bir mektup aldı; emekli bir borsacı, kalpsiz, taşlaşmış bir antik çağdan kalma. Sanırım neredeyse doksan yaşındaydı ve şu anda onun saygıdeğer hayaletiyle karşılaşacak olsaydım, onu boğazından tutup boğmaya çalışırdım.

Bunter'la evlendiği için yeğenini asla affetmezdi; yıllar sonra insanlar ona yeğeninin Londra'da kırk yaşında açlıktan ölmek üzere olduğunu söylediklerinde sadece şöyle derdi. "Küçük aptalın hakkıdır!" Onun açlıktan ölmesini kastettiğine inanıyorum. Ve bir de ne görsünler, yaşlı yamyam vasiyetine uygun bir şekilde ölmüş, o tıpatıp aynı küçük aptaldan başka akrabası kalmamıştı. Bunter'lar artık varlıklı insanlardı.

Tabii ki Bayan Bunter kalbi kırılacakmış gibi ağladı. Başka bir kadın olsa bu sadece ikiyüzlülük olurdu. Doğal olarak o da haberi Kalküta'daki Winston'ına telgrafla bildirmek istedi, ama ben ona elimdeki gazeteyle geminin bir haftadan uzun bir süredir eve dönüş listesinde olduğunu gösterdim. Böylece oturup beklemeye başladık ve her gün sevgili Winston'dan söz ettik. Sapphire'in, gelen bir posta gemisi tarafından Manş Denizi'nin kıyısında "Her şey yolunda" diye rapor edilmesine daha yüz gün vardı.

"Onunla buluşmak için Dunkirk'e gidiyorum," dedi. Sapphire'in Dunkirk için jüt yükü vardı. Tabii ki sevgili hanımefendiye "zeki arkadaşı" sıfatıyla eşlik etmek

zorunda kaldım. O gün bugündür bana "dahiyane arkadaşımız" der; ve bazı insanların -yabancıların- bana sertçe baktığını gözlemledim, sanırım dahiyane işaretleri görmek için.

Bayan Bunter'i Dunkirk'te iyi bir otele yerleştirdikten sonra rıhtıma doğru yürüdüm - öğleden sonraydı - ve geminin gerçekten hızla yanaştığını görünce çok şaşırdım. Ya Johns ya Bunter ya da her ikisi birden gemiyi Kanal'a doğru sürmüş olmalıydı. Her neyse, önceki günden beri gemideydi ve mürettebatının parası çoktan ödenmişti. Bir Fransız'ın el arabasına yüklerini yüklemiş, tarla kuşları gibi mutlu bir şekilde evlerine giden iki çırağıyla karşılaştım ve onlara kaptanın gemide olup olmadığını sordum.

İşte orada, rıhtımda, demirlere bakıyor," dedi gençlerden biri yanımdan geçerken.

Beyaz kafasını gördüğümde hissettiğim şoku tahmin edebilirsiniz. Ona sadece karısının şehirdeki bir otelde olduğunu söyleyebildim. Hemen yanımdan ayrıldı ve şapkasını alıp gemiden indi. Aceleyle iskeleye çıkarken yaptığı hareketlerin şıklığı beni çok şaşırtmıştı.

Esmer dostum insana kasıtlı ve hayatının baharında bir adam için yürüyüşünde garip bir şekilde görkemli görünürken, bu beyaz kafalı adam yaşlı adamların en fevkalade uyanık olanı gibi görünüyordu. Bunter'in eskisinden daha hızlı olduğunu sanmıyorum. İnsanın kararını değiştiren şey saçının rengiydi.

Aynı şey gözleri için de geçerliydi. Bir korsanın siyah saçlarının arasından size öylesine sert, öylesine öfkeli ve öylesine büyüleyici bakan o gözler, şimdi o beyaz kaşların altındaki güler yüzlü parlaklıklarında masum, neredeyse çocuksu bir ifadeye sahipti.

Onu hiç geciktirmeden Bayan Bunter'in özel oturma odasına götürdüm. Merhum yamyamın ardından gözyaşı döktükten, Winston'ına sarıldıktan ve ona bıyıklarını yeniden uzatması gerektiğini söyledikten sonra, sevgili hanımefendi ayaklarını kanepeye uzattı ve ben de Bunter'in yolundan çekildim.

Hemen uzun kollarını sallayarak odada volta atmaya başladı. Kendini düzenli bir çılgınlığa kaptırdı ve o akşam Johns'u birçok kez lime lime etti.

"Düştüm mü? Tabii ki düştüm, o aptalın patentli pirinç plakalarının üzerinde geriye doğru kayarak. "Aman Tanrım, geminin başında küpeştede yürüyordum ve Hint Okyanusu'nda mı yoksa ayda mı olduğumu bilmiyordum. Çıldırmıştım. Endişeden başım dönüp duruyordu. Kimyagerinizin harika ilacından son uygulamamı yapmıştım." (Bu bana söylenmişti.) "Bana verdiğin tüm şişeler, son fırtınada o çekmeceler düştüğünde parçalandı. Değiştirmek için bazı kuru şeyler alıyordum ki, 'Herkes güverteye!' diye bir çığlık duydum ve onları doğru düzgün yerleştirmeden bir sıçrayışta fırladım. Lanet olsun! Geri dönüp kırık camları ve dağınıklığı gördüğümde bayılacak gibi oldum.

"Hayır; bakın, kandırmak kötüdür; ama insan buna zorlandıktan sonra bunu sürdüremez. Biliyorsun, Batı Okyanusu gemilerinden sırf kırlaşmış saçlarım yüzünden daha genç adamlar tarafından çıkarıldığımdan beri, bir gemi bulma şansımın ne kadar az olduğunu biliyorsun. Ve başvuracak kimsem de yoktu. Biz ikimiz yalnız bir çifttik, o benim için her şeyini bir kenara bıraktı ve onun bir parça kuru ekmek istediğini görmek------"

Yumruğuyla Fransız'ın masasını ikiye bölecek kadar sert vurdu.

"Bırakın saçımı boyayarak bir rıhtıma girmeyi, onun için kanlı bir korsana bile dönüşebilirdim. Sen bana kimyagerinin harika malzemeleriyle geldiğinde------"

Kendini kontrol etti.

"Bu arada, o adam onu yaparken bir servete sahip oluyor. Bu harika bir şey-- ona tuzlu suyun hiçbir şey yapamayacağını söyle. Saçınız ne kadar uzun süre kalırsa o da o kadar uzun süre kalır."

"Pekâlâ," dedim. "Devam et."

Bunun üzerine karısını korkutan ve beni ağlayana kadar güldüren bir öfkeyle tekrar Johns'a döndü.

"Bir gemiyi yöneten en adi yaratığın merhametine kalmanın ne demek olduğunu bir düşünsenize! O sürünen John'un beni nasıl bir hayata sürükleyeceğini hayal edin! Ve bir hafta içinde beyaz saçların görünmeye başlayacağını biliyordum. Ve diğerleri. Bunu hiç düşündün mü? Herkesin önünde alçak bir sahtekar olarak gösterilmek. Kalküta'ya gidene kadar benim için ne hayattı ama! Ve oraya vardığımızda, tabii ki kovuldum. Yarım maaş kesildi. Annie burada tek kuruşsuz, açlıktan ölüyor; ben de dünyanın öbür ucunda aynı durumdayım. Anlıyor musunuz?

"Günde iki kez tıraş olmayı düşündüm. Ama kafamı da tıraş edebilir miydim? Asla, hiçbir şekilde. Johns'u denize düşürmediğim sürece; ve o zaman bile------

"Kafamda bunca şey cirit atarken o gece ayağımı nereye koyduğumu bilmediğimi şimdi merak ediyor musunuz? Sadece düştüğümü hissettim, sonra da yere çakıldım ve her yer karardı.

"Kendime geldiğimde kafama yediğim o darbe bir şekilde aklımı başıma getirmiş gibiydi. Her şeyden o kadar bıkmıştım ki iki gün boyunca kimseyle konuşmadım.

Hafif bir beyin sarsıntısı olduğunu düşündüler. Sonra o hayaletlerle dolu, sefil aptala bakarken aklıma bir fikir geldi. "Ah, hayaletleri seviyorsun," diye düşündüm. "Mezarın ötesinden bir şey alacaksın.

"Bir hikaye uydurma zahmetine bile girmedim. İstesem de bir hayalet hayal edemezdim. Denesem bile yalan söyleyecek durumda değildim. Onu bu konuda zorladım. Biliyor musunuz------ kendi kendine------ bir zamanlar birisini bir şekilde öldürdüğüm fikrine kapıldı."

"Ah, korkunç adam!" diye bağırdı Bayan Bunter kanepeden. Bir sessizlik oldu.

Bunter yorgun bir sesle, "Ve eve dönüş yolunda kafamı şişirmedi mi!" diye yeniden başladı. "Beni severdi. Benimle gurur duyuyordu. Din değiştirmiştim. Bir tezahür yaşadım. Neyin peşindeydi biliyor musunuz? Kendi deyimiyle 'bir seans yapmamızı' ve o hayaleti (saçlarımı beyazlatan hayaleti - sözde kurbanımın hayaletini) çağırmaya çalışmamızı ve dediği gibi, onunla - hayaletle - dostça konuşmamızı istiyordu.

"'Yoksa, Bunter,' dedi, 'hiç beklemediğin bir anda başka bir tezahürle karşılaşabilirsin ve belki de denize düşersin, ya da başka bir şey. Biz ruhlar dünyasını bir şekilde yatıştırana kadar gerçekten güvende değilsin.

"Böyle bir deliyi düşünebiliyor musunuz? Hayır mı?"

Ben bir şey demedim. Ama Bayan Bunter çok kararlı bir ses tonuyla konuştu.

"Winston, bir daha o gemiye binmeni istemiyorum."

"Canım," dedi, "gemide her şeyim var."

"Eşyaları istemezsin. O gemiye hiç yaklaşma."

Kıpırdamadan durdu; sonra belli belirsiz bir gülümsemeyle gözlerini yere indirerek yavaşça, hülyalı bir sesle şöyle dedi

"Perili gemi."

"Ve sonuncusu," diye ekledim.

Onu olduğu gibi gece treniyle götürdük. Çok sessizdi; ama Manş Denizi'ni geçerken.. ikimiz güvertede sigara içerken, birden bana döndü ve dişlerini gıcırdatarak fısıldadı:

"Denize düşmesine ne kadar az kaldığını asla bilemeyecek!"

Kaptan Johns'u kastediyordu. Ben bir şey demedim.

Ama anladığım kadarıyla Kaptan Johns, ikinci kaptanının kaybolması için büyük bir çaba sarf etmiş. Fransız polisine cesedi bulmak için ülkeyi arattı. Sonunda, sanırım patronlarının ofisinden tüm bu yaygarayı bırakması için bir haber aldı - her şey yolundaydı. Bu gizemli olaydan hiçbir şey anladığını sanmıyorum.

Bugün bile zaman zaman deniyor (artık emekli oldu ve konuşması pek tutarlı değil) - bir zamanlar sahip olduğu esmer bir arkadaşının hikayesini anlatmaya çalışıyor, "cani, centilmen bir kabadayı, kuzguni siyah saçları, mezarın ötesinden gelen bir tezahürün sonucu olarak bir anda beyaza dönüştü." İntikamcı bir hayalet. Siyah ve beyaz saçlara, güverte merdivenlerine ve kendi duygu ve görüşlerine atıfta bulunarak, baş ya da kuyruk yapmak zordur. Eğer kız kardeşi (hala çok dinçtir) orada olursa, tüm bunları kısa keser, hem de acımasızca:

"Sen onun ne dediğine bakma. Onun beyninde şeytanlar var."